

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สำหรับปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศในสังคมไทยเป็นปัญหาที่นับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการคุกคามทางเพศที่ถือเป็นภัยทางสังคมที่สำคัญซึ่งทุกภาคส่วนต้องช่วยกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว แม้ในบางรูปแบบของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศจะยังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายแต่หากไม่มีมาตรการที่เหมาะสมมายับยั้งพฤติกรรมเช่นนั้นอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายที่ร้ายแรงในอนาคตได้ โดยจะเห็นได้จากรายงานขององค์การเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและเพิ่มพลังของผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women) หรือองค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติ (UN Women) ว่าในปี พ.ศ. 2556 ประเทศไทยมีสตรีถูกกระทำ ความรุนแรงทางเพศสูงขึ้น ซึ่งประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 7 จาก 71 ประเทศที่มีการกระทำ ความรุนแรงทางเพศมากที่สุด¹ อีกทั้งสถิติในปี พ.ศ. 2558 พบว่ามีข่าวความรุนแรงทางเพศสูงถึง 300 ข่าวหรือเกิดขึ้นเกือบทุกวัน โดยเป็นคดีข่มขืนสูงถึงร้อยละ 51.3 และคดีการกระทำอนาจารและการคุกคามทางเพศมากถึงร้อยละ 16.7² นอกจากนี้ยังพบข้อมูลโดยกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ระบุว่าผู้หญิงที่ถูกกระทำ ความรุนแรงทางเพศทุกรูปแบบมีประมาณ 20,000 รายต่อปี เทียบกับข้อมูลของสำนักงานอัยการสูงสุดทั่วประเทศระบุว่าในปี พ.ศ. 2559 มีคดีการกระทำ ความผิดทางเพศที่มีการส่งฟ้องดำเนินคดีต่อศาลจำนวน 5,141 คดี³ จากสถิติจึงพบว่ายังมี

---

¹ PPTV36. (2560). *การคุกคามทางเพศ ภัยใกล้ที่ไม่ควรมองข้าม* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.pptvhd36.com/news/63308>. [2560,20 ตุลาคม].

² ThaiPBS. (2560). *ต๊ะถึง 1 ใน 3 ผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศบนรถโดยสารสาธารณะ* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://news.thaipbs.or.th/content/260732>. [2560,20 ตุลาคม].

³ WorkpointNews. (2560). *ช่องว่างกฎหมายป้องกันการคุกคามทางเพศ* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://workpointnews.com/2017/09/15/ช่องว่างกฎหมายป้องกัน>. [2560,3 พฤศจิกายน].

ผู้ถูกระทำจำนวนมากเลือกที่จะนิ่งเงียบด้วยเหตุผลที่ว่าผู้กระทำนั้นเป็นคนใกล้ชิด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องยังคงเพิกเฉยจะยิ่งทำให้ปัญหาการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคมเพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้น

ปัญหาการคุกคามทางเพศที่กล่าวมาข้างต้น มีสาเหตุประการสำคัญมาจากโครงสร้างทางสังคมของไทย โดยเฉพาะ โครงสร้างทางเพศที่มีแนวคิดในการให้ความสำคัญแก่ความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง ซึ่งถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติทางเพศในรูปแบบหนึ่งและเป็นสาเหตุหนึ่งของการกดขี่ทางเพศในรูปแบบต่างๆ และการที่สังคมได้หล่อหลอมให้ผู้หญิงยอมรับกับการถูกควบคุมและเชื่อว่าตนเองมีค่าต่ำกว่าเพศชายนั้นถือได้ว่าเป็นการยอมรับในความไม่เท่าเทียมทางเพศจึงทำให้ผู้หญิงต้องถูกจำกัดบทบาทในทางสังคมจนกลายเป็นคนที่ไม่สามารถปกป้องตนเองได้ และยังคงเผชิญกับภัยอันตรายที่อาจถูกทำร้ายในทางเพศ อีกทั้ง การที่สังคมเห็นว่าการรุนแรงทางเพศเป็นเรื่องปกติและเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ใช่เรื่องสาธารณะจึงเป็นปัจจัยอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศนั้นทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

นอกจากนั้น ด้วยเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันได้พัฒนาการติดต่อสื่อสารให้มีความทันสมัยและมีความสะดวกรวดเร็วสามารถติดต่อสื่อสารได้ทุกสถานที่และตลอดเวลาซึ่งส่งผลทำให้มีการพัฒนารูปแบบอาชญากรรมในอีกรูปแบบหนึ่งของผู้ที่เป็นอาชญากรไม่ว่าจะเป็นการใช้เทคโนโลยีด้วยวิธีการติดตั้งกล้องหรือเครื่องส่งสัญญาณติดตามตัวเหยื่อที่ถูกคุกคาม หรือการติดต่อเหยื่อไม่ว่าจะเป็นการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมล (E-mail) ส่งข้อความสั้นทางโทรศัพท์ (SMS) การสนทนาทั้งรูปแบบไม่เห็นภาพคู่สนทนาที่เรียกว่า “ห้องสนทนา (Chat room)” และการสนทนาแบบที่เห็นภาพเคลื่อนไหวของคู่สนทนาหรือที่เรียกว่า “Video call” รวมทั้งการติดต่อสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ในช่องทางต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม ระบบการสื่อสารที่มีความทันสมัยก็มีข้อเสียเช่นกันเพราะทำให้คนร้ายหรือผู้ไม่ประสงค์ดีเลือกใช้เป็นเครื่องมือในการติดตามเพื่อที่จะก่อวินาศกรรม หรือก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ถูกระทำในทางเพศเพราะโดยสภาพของการสื่อสารหรือการส่งข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ต รวมถึงการติดตั้งเครื่องส่งสัญญาณเป็นการกระทำต่อผู้ถูกระทำโดยตรงอย่างมิดชิดและไม่จำกัดสถานที่แม้จะอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ส่วนตัวที่ค่อนข้างปลอดภัยก็อาจตกเป็นเหยื่อของพฤติกรรมเช่นนี้ได้

การกระทำที่เรียกว่าการคุกคามทางเพศตามที่กล่าวข้างต้น จึงเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นได้ทั้งสถานที่ส่วนตัวและที่สาธารณะไม่ว่าจะเป็นสถานที่ทำงาน สถานศึกษา หรือเกิดขึ้นจากบุคคลภายในครอบครัว รวมถึงสถานที่สาธารณะทั่วไปก็อาจเกิดพฤติกรรมการคุกคามทางเพศได้ ทั้งรูปแบบการกระทำที่เป็นความผิดในตัวเองและรูปแบบการกระทำที่โดยสภาพไม่มีความผิดในตัวเอง โดยไม่ได้จำกัดเฉพาะการกระทำอันมิควรในทางเพศที่เป็นการใช้กำลังกระทำต่อเนื้อตัว

ร่างกายเท่านั้น แต่ยังมีปรากฏการณ์กระทำในรูปแบบอื่นๆไม่ว่าจะเป็นการใช้วาจา เช่น พุดจาถนวลาม หรือหยอกล้อในทางเพศ การใช้กิริยาท่าทาง เช่น ใช้สายตาลวนลามหรือจ้องมองรูปร่างหน้าตาอย่างสำรวจ การใช้ร่างกาย เช่น การจับหรือจับต้องของสงวนในร่างกาย การใช้สื่อลามกต่างๆ หรือใช้ถ้อยคำที่มีลักษณะคุกคามทางเพศผ่านทางสื่อ Social Media ซึ่งนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการคุกคาม รวมถึงการใช้เทคโนโลยีด้วยการติดตั้งกล้องหรือเครื่องติดตามตัวเหยื่อเพื่อเฝ้าติดตามผู้ถูกรกระทำในสถานที่ส่วนตัว เช่น ในห้องน้ำ เป็นต้น โดยการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุทำให้ผู้ถูกรกระทำรู้สึกถูกข่มเหง รังแก ก่อให้เกิดความกลัว หวาดระแวง และยังสามารถก่อให้เกิดผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ และเสรีภาพในการดำรงชีวิตโดยปกติสุขของผู้ถูกรกระทำอีกด้วย

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่มีลักษณะเป็นการรบกวน ก่อความ สร้างความรำคาญ ความหวาดกลัว หรือก่อให้เกิดผลกระทบด้านอื่นๆกับผู้ถูกรกระทำที่ปรากฏในสังคมลักษณะหนึ่งคือ พฤติกรรมการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องและข่มขู่ โดยในต่างประเทศเรียกพฤติกรรมการกระทำนี้ว่า “Stalking” เป็นการกระทำความผิดในทางอาญาในรูปแบบการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามผู้ถูกรกระทำอย่างซ้ำๆ หรือกระทำอย่างต่อเนื่องและข่มขู่ ซึ่งการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อบุคคลผู้ถูกรกระทำไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกายหรือจิตใจ รวมทั้งยังเป็นการกระทำที่มีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพและความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้ถูกรกระทำ

ในประเทศไทยได้มีความพยายามในการกำหนดให้พฤติกรรมการคุกคามทางเพศเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาเพื่อที่จะป้องกันหรือยับยั้งมิให้เกิดการกระทำดังกล่าวในสังคม โดยการบัญญัติกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ก็ไม่อาจบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร โดยมีสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งคือ บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้ลงโทษผู้กระทำเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญามีแต่เฉพาะกรณีที่เป็นการใช้กำลังกระทำต่อร่างกายของผู้ถูกรกระทำโดยตรงเท่านั้น แต่พฤติกรรมการคุกคามทางเพศยังมีในรูปแบบอื่นๆตามที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งไม่ได้มีการกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดเฉพาะ เว้นแต่การกระทำในส่วนใดจะครบองค์ประกอบความผิดฐานใดฐานหนึ่งตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้มาตรการทางกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้ไม่ครอบคลุมและไม่เหมาะสมในการป้องกันหรือยับยั้งพฤติกรรมดังกล่าวได้

อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2558 มาตรา 397⁴ โดยมีเจตนารมณ์ในการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้บทบัญญัติของกฎหมายอาญา

⁴ มาตรา 397 ยกเลิกโดยมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2558 (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 132 ตอนที่ 10 ก หน้า 43. วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558)

ครอบคลุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment) รวมทั้งครอบคลุมการกระทำในกรณีการเฝ้าติดตามความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่นหรือพฤติกรรมการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องและข่มขู่ (Stalking) ซึ่งการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวทำให้สามารถนำมาบังคับใช้กับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในรูปแบบของการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ได้ แต่เนื่องจากไม่มีการกำหนดคำนิยามความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในทางกฎหมายให้มีความชัดเจนทำให้ผู้บังคับใช้กฎหมายต้องอาศัยการตีความตัวบทกฎหมาย ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้เพราะกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัดจึงอาจทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่ครอบคลุมกับพฤติกรรมการกระทำทุกรูปแบบ

อีกทั้ง ในกรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญที่มีพฤติกรรมการข่มขู่ร่วมด้วย ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ครอบคลุมประกอบความผิดต่อเสรีภาพในความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 309 แต่ครอบคลุมประกอบเป็นความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่เข็ญตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 392 หรือความผิดฐานรังแก ข่มเหง คุกคาม หรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนรำคาญตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 397 วรรคแรก รวมถึงกรณีที่เป็นการกระทำอันมีลักษณะส่อไปในทางที่จะล่วงเกินทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 397 วรรคสอง ซึ่งเป็นเพียงความผิดลหุโทษเท่านั้น

นอกจากนี้ กรณีที่มีการกระทำผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) อาจเข้าลักษณะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งปัจจุบันมีการแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 เช่น กรณีการคุกคามเหยื่อโดยการส่งภาพลามกอนาจารทางอีเมล (E-mail) เพื่อข่มขู่หรือคุกคามเหยื่อซึ่งเป็นการนำข้อมูลเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะลามกและประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 14(4) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม การคุกคามผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ยังปรากฏในรูปแบบอื่นๆที่ไม่อาจนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มาบังคับใช้ได้ เช่น การคุกคามโดยการส่งข้อความส่อไปในเรื่องทางเพศผ่านห้องสนทนาทางโทรศัพท์ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าแม้จะสามารถนำพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมาบังคับใช้กับการกระทำผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ได้และมีบทลงโทษในอัตราโทษที่ค่อนข้างเหมาะสมแต่ก็ไมอาจนำมาบังคับใช้กับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสังคมได้ทุกกรณี จึงทำให้ต้องใช้อำนาจของบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นบทบัญญัติกฎหมายทั่วไปในการนำตัวผู้กระทำมาลงโทษ

ดังนั้น จึงเห็นว่าอัตราโทษสำหรับการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศกรณีที่มีพฤติกรรมการข่มขู่ร่วมด้วยตามบทบัญญัติของกฎหมายข้างต้นนั้น ไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำนั้นและไม่มีผลในการที่จะป้องกันหรือยับยั้งพฤติกรรมดังกล่าวได้ อีกทั้งในการบังคับใช้มาตรการอื่นทางกฎหมายกับการกระทำในลักษณะดังกล่าวนี้ยังมีข้อจำกัดบางประการและยังขาดมาตรการที่เหมาะสมในบางกรณี เช่น การให้ผู้กระทำเข้ารับการประเมินสภาพจิต จึงทำให้การบังคับใช้มาตรการอื่นทางกฎหมายยังไม่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาเพื่อป้องกันการเกิดเหตุร้ายในอนาคตที่อาจเกิดขึ้นในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาความหมาย และรูปแบบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อหาแนวทางในการกำหนดกรอบของการกระทำโดยการกำหนดคำนิยามความหมายของพฤติกรรมที่เป็นการคุกคามทางเพศในทางกฎหมายให้มีความชัดเจน เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องบังคับใช้กฎหมายให้ครอบคลุมพฤติกรรมในทุกรูปแบบ และจะทำการศึกษาพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในรูปแบบการเฝ้าติดตามผู้อื่นที่มีพฤติกรรมการข่มขู่ร่วมด้วย เพื่อหาแนวทางในการกำหนดบทลงโทษให้มีความเหมาะสมและได้สัดส่วนกับภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษากฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายต่างประเทศ เพื่อหามาตรการอื่นที่เหมาะสมในการนำมาบังคับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความหมาย รูปแบบ และลักษณะของผู้ที่มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ และพฤติกรรมการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องและข่มขู่ และศึกษาถึงแนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุนการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคาม
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการบังคับใช้เกี่ยวกับกรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ในประเทศไทย
4. เพื่อเสนอแนะมาตรการที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหากรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่

1.3 สมมติฐานของการศึกษาวิจัย

การคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 22 พ.ศ. 2558 ให้เป็นการกระทำที่มีความผิดตามมาตรา 397 แต่กลับมิได้มีการกำหนดคำนิยามความหมายของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศเอาไว้ และกรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตามที่มีพฤติกรรมการข่มขู่ร่วมด้วยซึ่งการกระทำไม่ครบองค์ประกอบอันจะเป็นความผิดต่อเสรีภาพในความผิดฐานข่มขู่ผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 309 แต่เป็นการกระทำที่ครบองค์ประกอบเป็นความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่เข็ญตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 392 หรือความผิดฐานรังแกข่มเหง คุกคาม หรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนรำคาญตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 397 ซึ่งเป็นเพียงความผิดลหุโทษเท่านั้น ทำให้บทลงโทษผู้กระทำไม่มีผลเป็นการป้องกันหรือข่มขู่ยับยั้งพฤติกรรม เช่นว่านี้ได้ ผู้วิจัยจึงเห็นควรให้มีการกำหนดคำนิยามความหมายของการคุกคามทางเพศในทางกฎหมายขึ้นให้ชัดเจนเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายนั้นมีประสิทธิภาพ และควรกำหนดให้กรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตามที่มีพฤติกรรมการข่มขู่ร่วมด้วยเป็นความผิดให้ต้องรับโทษในอัตราโทษเช่นเดียวกับความผิดต่อเสรีภาพตามประมวลกฎหมายอาญา อีกทั้งยังควรกำหนดให้มีการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยหรือมาตรการอื่นทางกฎหมายที่เหมาะสมมาบังคับใช้ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้นกับเหยื่อที่ถูกคุกคามในอนาคตด้วย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาความหมาย รูปแบบ และลักษณะของผู้ที่มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ และรูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องและข่มขู่ แนวนคิดและทฤษฎีที่นำมาอธิบายสนับสนุนการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศ โดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่และการลงโทษผู้กระทำการคุกคาม เพื่อนำมาวิเคราะห์บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของไทย และกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เครือรัฐออสเตรเลีย ประเทศนิวซีแลนด์ และกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในรูปแบบของการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องและการข่มขู่ รวมถึงการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำ ตลอดจนศึกษามาตรการอื่นทางกฎหมายเพื่อคุ้มครองผู้ถูกระทำตามกฎหมาย

ไทยและกฎหมายต่างประเทศดังกล่าว เพื่อหามาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาของวิจัยฉบับนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ศึกษา ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์จากหนังสือ คำพิพากษาศาลฎีกา บทความทางวิชาการ รายงาน การวิจัยและเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในกรณีการคุกคามทางเพศ โดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารดังกล่าวมาวิเคราะห์หาข้อสรุป ตลอดจนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) จากเว็บไซต์ต่างๆเพื่อประกอบการดำเนินการศึกษา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงความหมาย รูปแบบ และลักษณะของผู้ที่มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ และพฤติกรรมการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องและข่มขู่ และศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุนการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคาม
2. เพื่อทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อทราบถึงปัญหาทางกฎหมายในการบังคับใช้เกี่ยวกับกรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่ในประเทศไทย
4. เพื่อทราบถึงข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหากรณีการคุกคามทางเพศโดยการเฝ้าติดตาม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และข่มขู่

1.7 นิยามศัพท์

1. การคุกคาม หมายถึง การแสดงอำนาจด้วยกิริยาหรือวาจาให้หวาดกลัว, ทำให้หวาดกลัว⁵
2. การคุกคามโดยการเฝ้าติดตาม หมายถึง การติดตามหรือการคุกคามบุคคลอื่นอย่างซ้ำๆ โดยเจตนามุ่งร้าย ซึ่งเป็นการคุกคามต่อความปลอดภัยของบุคคลนั้น⁶

⁵ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2556). หน้า 262.

⁶ J. Reid Meloy, The Psychology of Stalking Clinical and Forensic Perspectives,(California: Academic Press,

3. **ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ** หมายถึง การทำให้ระคายเคือง ไม่ว่าจะเป็นการใช้วาจาหรือกริยาท่าทาง แม้จะเกิดขึ้นในที่ส่วนตัวก็ตาม รวมถึงการกระทำใดๆ ซ้ำหลายครั้ง⁷

4. **ข่มขู่** ตามสารนิพนธ์ฉบับนี้หมายถึง การทำให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน เสรีภาพ หรือกลัวว่าจะเกิดอันตรายจากการถูกกระทำความรุนแรงในทางเพศตามคำขู่หรือจากสถานการณ์ที่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้จริง⁸

1999), page 2. อ้างถึงใน อรณิชา สวัสดิชชัย. (2550). *มาตรการเพื่อคุ้มครองผู้ถูกคุกคามจากการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่อง*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หน้า 7.

⁷ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2560). *หลักกฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. 339-340.

⁸ กนกลักษณ์ จุยมณี. (2554). *การคุกคามสิทธิส่วนบุคคลผ่านทางข้อความสั้น (SMS)*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. หน้า 17-20.